

Ryomgaard Realskoles
Elevforening

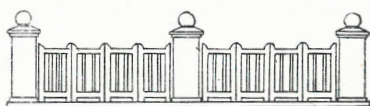

Årsskrift 1947

Ryomgaard Realskoles Elevforening

Aarsskrift 1947

Redigeret af Ove Larsen

RYOMGAARD BOGHANDEL

Kong Christian den Store

Vi saa ham paa Glædernes festlige Dag
ombølget af Hæder og Lykke;
han passed' saa godt til vort ældgamle Flag,
thi Ære og Ret var hans Smykke.
Fra Oldtidens Dage stod altid i Nord
den første blandt Frimænd ved Danrigets Ror.

Vi saa ham i Ulykkens dødstunge Stund,
da Fjenden drog op gennem Landet,
da Fuglen blev tavs i den vaargrønne Lund,
da Livslykken syntes os strandet;
da talte han til os og sendte os Bud;
da saa vi med Tryghed, at Kongen red ud.

Vi saa ham paa Frihedens straalende Dag
af Glæde og Lykke ombølget,
da Sejren var sendt vor retfærdige Sag,
da Ungdommen udgjorde Følget.
Vi hørte hans Røst, og vi græd ved hans Ord:
Gu's Fred med de døde i Danrigets Jord.

Nu mindes vi Kongen, for nu er han død,
men aldrig hans Hæder vil falme;
den lever i Dugen saa hvid og saa rød,
den bor i hver Sang, i hver Salme.
Kong Christian den Store — mens Tiderne gaar,
hans Minde vil leve i tusinde Aar.

Erik Munch.

Det hænder hvert Aar . . .

Af Skolebestyrer *Erik Munch*

Det er Sommerferie, og det er varmt. Der er stille paa Skolen. Afslutningsdagen ligger snart 8 Dage tilbage. I den Dag rummes alle Aarets Dage. Der var mange Mennesker — Børn og voksne — helt op mod 1000; og saa er den pludselig forbi, og der bliver stille paa Skolen — Sommerferiestilhed. Lærerne er rejst paa Ferie — de fleste af dem da, men af og til ringer Telefonen alligevel i Kontortiden og bringer Bud om en ny Elev, som vil glæde os med sin Nærværelse efter Sommerferien — eller om, at en Elev der har Alderen, ved nærmere Eftersyn af sin Vidnesbyrdsbog har besluttet sig til at ofre sin opsparede Energi paa andet end Læsning. Skolen er stadig vaagen; den sover aldrig. Gamle Elever, hvis Vej falder her forbi, kommer ind. Nogle har den hvide Studenterhue paa, andre har Kæresten med — atter andre har begge Dele, og det sker ogsaa, at een kommer baade med Ægtefælle og Børn. Alle kommer de af samme Aarsag — for at se de gamle kendte Steder, og — hvis der er nogen hjemme — for at hilse paa gamle, kendte Ansigter. Og alle er de lige velkomne. Og Haandværkerne rykker ind, — de er ganske vist vanskelige at faa fat i, men de kommer dog af og til, og Haabet om i hvert Tilfælde at faa det væsentlige gjort i Stand vokser, eftersom de kommer og gaar. Tiden er inde til Planlæggelsen af det nye Skoleaar. Det store Arbejde med Hovedskemaet ligger for, og Forberedelserne tager deres Begyndelse. Først skal Fagfordelingen lægges. Det er ikke saa lige en Sag. Der gaar mere end een Dag med det Arbejde. Der er mange Forhold, der skal diskuteres. Først naar Fagfordelingen er i Orden, kan Skemalægningen begynde. Medens Fagfordelingen ordnes af Skolebestyreren og Sekretæren, er det Inspektørens Sag at lægge Skemaet, og det er et stort Taalmodighedsarbejde, som nok kan tage paa Kræfterne. Og der er mange mange andre Ting, der skal ordnes i Sommerferien. De skal ikke nævnes her; jeg har vist allerede nævnet saa meget, at man forstaar, at Sommerferie ikke er *Ferie* for Skolens Ledelse, men en Tid, i hvilken man kan arbejde i et mildere Tempo end Hverdagens.

Og saa kommer endelig den store Dag — den bedste Dag i hele Aaret — Dagen efter Sommerferien. Det er ikke altid man vil give mig Ret, naar jeg proklamerer denne Dag som den bedste, men den er det nu alligevel. Et nyt Skoleaar tager sin Begyndelse. Døren aabnes. Mange nye Ansigter lyser op. Forventningen er tilstede — Forventningen, som ikke skal skuffes.

Niende Klasses Embedsmænd fungerer. Den nye Duks, hvis Navn lyner paa den blanke Klokke, ringer ind, og vi samles i Foredragssalen. Skolens Aabningssang: »De sovende Vinde er vakte af Blund«, synges, og dernæst mindes den forrige niende Klasse ved, at vi synger alle gamle Elevers Sang: »Skal gammelt Venskab være glemt«. Og saa gaar vi til Arbejdet i Klasserne efter først at have begyndt med et Frikvarter. I niende Klasse skrives der Skema som i alle Skolens øvrige Klasser. Niende Klasse er i en egen Stemning. De har gennem »Ottende Klasses Eksamen« faaet en Prøve paa, hvad Eksamen vil sige. De ved, at den Eksamen, de ad Aare skal op til, ikke bliver blidere, og et haabefuldt ungt Medlem af Klassen tænker derpaa med en vis Uro. Men saa kommer han i Tanker om, at det jo er Dagen efter Sommerferien, og saa beroliges han. Der er jo et Hav af Tid. Bladene skal først falde af Træerne og sættes paa igen, før Kampen ved det grønne Bord atter begynder. Denne fjerne Tid ligger jo langt paa den anden Side af Nytaar. Ok — der er længe til. Han foruroliges ganske vist en Smule ved, at jeg efter Sædvane lader falde nogle Ord om, at niende Klasse nu bør tage Tiden vel i Agt, for Dagene løber hasteligt, og et Aar kan snart gaa; der er kun fire Maaneder til Jul og seks til Indstillingsprøven, saa før man ved af det, staar denne makabre Begivenhed for Døren.

Han føler et forbigaaende Ubehag ved denne Tale, men saa slaar han det hen. Lærere siger jo saa meget, og Hr. Munch siger mest. Foreløbig staar det fast, at Bladene sidder paa Træerne, og Solen skinner og saa videre, og vi har den 11. August.

Nede i første Klasse er der Liv og glade Dage. De er nye allesammen. Der skrives ikke Skema af den gode Grund, at ingen af de unge Mennesker kan skrive; det er bl. a. det, de er kommet for at lære. Men de kan en Mængde andre Ting. De kan sige god Dag til Fru Munch, og de kan fortælle Historier, for Fantasien er der ikke noget i Vejen med; og de fortæller med Eftertryk og Inderlighed, og de ler, og en enkelt brøler, og tilsidst er de i den Grad hjemme, at de siger »Mor« til Fru Munch — »dus« med hende er de i Forvejen. Og de har Tiden for sig — i langt højere Grad end det haabefulde Medlem af niende Klasse, som vi nys besøgte.

Saa gaar Tiden til Tolvsang, og der synges »De rejste en Skole«, og saa gaar man ud efter Skik og Sædvane med Klasseformændene i Spidsen. Der kommer atter et Par Lektioner, men saa er det ogsaa forbi, hvis Vejret da er godt.

Saa skal vi alle paa Bakken med første Underklasse i Spidsen. Foran

gaar jeg med den mindste fra første Klasse ved Haanden, hvilket giver den haabefulde fra niende Klasse Anledning til at mindes en Sang, der i hans Barndom var »gængs«, og som havde til Omkvæd: »Een er for lille, og een er for stor«. Et andet haabefuldt Menneske fra niende Klasse beundrer første haabefuldes Vid, og vi gaar.

Efter at have marcheret Bakken rundt ad dens forskellige slyngede Gange, standser Toget paa »Vidarsletten« ved »Møllens Minde«. Man lejrer sig i Græsset. Et ungt Menneske fra 5a, som har gaaet paa Skolen i flere Aar, har faaet fat i Kraven paa et ungt Menneske fra 5b, som er nyankommen — ikke af nogen særlig Grund, men Øjeblikket er ubevogtet; der er ingen Lærer tilstede, og saa kan ham fra 5b passende faa et Par paa Kassen. Der bliver dog ikke noget af den Historie. Den førømtalte haabefulde fra niende er tilfældigvis ogsaa Embedsmand, og han blander sig straks i Foretagendet. »Lille Ven«, siger han til den modige fra 5a, »ved du ikke, at Krigen er forbi?«. — »Pas dig selv«, svarer den modige. »Gerne, lille Ven, gerne, men jeg skal tilfældigvis efter højere Ordre ogsaa passe paa dig; du behager at følge med«, hvorpaa den haabefulde tager den modige i Kraven og fører ham hen til mig, idet han i korrekt Meldestilling siger: »Han slaas«.

Jeg tager den modige i Øjesyn og udbryder tænkst: »Ja indeed, han ser farlig ud; før ham hen til Stenen der og bevogt ham, til vi gaar ned«. Den modige føres hen til den angivne Sten, og den haabefulde stiller sig ved hans Side: begge er de lige tænderskærende over Dommen. Kort Tid efter gaar vi. Da vi er kommet ned paa Skolepladsen, sprudler alle Kilder. Man læsker sig ved det klare Vand, og kort Tid efter ringer det første Gang, og saa gaar Aarhusbørnene. Saa ringer det anden Gang, og saa gaar Resten. Inde i Skolen fejes der. Ude i Skolegaarden blomstrer Roserne om Statuerne og de romerske Vaser. Svalerne flyver i flotte Sving om Taarnet og over Skolens Tag, og ved Fuglebadet sidder en Solsort. Selv staar jeg mellem Søjlerne — træet, men glad — glad over, at Skolen atter er aabnet, glad over, at der atter foran ligger et Arbejdsaar blandt halvfjerde Hundrede sunde, glade, morsomme, friske dejlige Børn, og har jeg et Ønske, saa er det dette, at der i mange Hundrede Aar den første Skoledag efter Sommerferien maa staa en Skolebestyrer paa samme Sted opfyldt af den samme Glæde, for den første Skoledag efter Sommerferien er og bliver Aarets bedste Dag.

New York mellem Sommer og Vinter 1947

Af Hans Marius Brøgger

Indsejlingen til New York fandt Sted sent en Søndag Aften i September. Det var et skønt Skue med Perlerader af Lys inde paa Kysten, Lys fra Gadelygterne paa Kystvejene. Der var noget festligt i Luften, og Folk blev meddelsomme. En Nordmand sagde sin Mening.

Siden han udvandrede for 25 Aar siden, havde han indtil i Sommer ikke været i Norge. Han havde gjort hele Krigen med paa amerikansk Side. Efter et Kursus i Australien havde han som Ekspert i japanske Vaaben været med ved seks Landgange i Stillehavet og tilsidst i Japan, hvor han havde set Ofre for Atombomben. I denne Forbindelse sagde han: »Hvis Folk havde set eller vidste, hvor frygtelig en Krig er, vilde de gøre mere for at undgaa en ny, men Folk kan ikke gøre sig nogen rigtig Forestilling om, hvilke Lidelser en Krig foraarsager, saa Mand og Mand imellem taler man roligt om en næste Krig«.

To af hans Brødre, der var bosiddende i Norge, døde under Krigen i tyske Koncentrationslejre. — Disse Brødres Skæbne havde taget meget paa Forældrene. Derfor havde han nu besøgt dem for første Gang i 25 Aar. I Felten havde han paadraget sig en Mængde Tropesygdomme, og han var paa Vej tilbage for at lade sig indlægge paa et Hospital i Chicago. »Hjemme i Norge«, sagde han, »blev jeg saa tit svært fornærmet, naar de fortalte, at de havde haft det saa slemt under Krigen, for de havde nok været sultne somme Tider, dog ikke forsultne eller udsultede som Folk andre Steder i Verden«.

Mon ikke denne Udtalelse ogsaa har Adresse til mange danske, som idag knurrer, naar de ikke kan spise netop den Slags Mad, som de har Lyst til eller er vant til.

Dagens Emner.

New-Yorkeren diskuterer ivrigt Baseball Morgen, Middag og Aften. Nogle faa maler et Par Ord om, at det er besynderligt, at den amerikanske Regering sender Mad til Europa, naar visse europæiske Lande fabrikkerer Øl

af en Del af Kornet, og endnu færre udtrykker deres Mening om en tredje Verdenskrig, men baade naar Emnet er Mad til Europa og naar Udsigterne for Krig omtales, vil den talende i Regelen ikke kunne aflokke sine Tilhørere nogen som helst Kommentar. Han bliver kvalt i en Dyne af Tavshed.

For lidt amerikansk Reklame!

En Amerikaner har fundet ud af, at U. S. A., — Reklamekongen Barnums Fædreland, er blevet distanceret af Rusland i hvert Fald paa et af Reklamens Omraader.

Manden, som har gjort denne Opdagelse, er Drew Pearson, en Journalist som hver Dag har en signeret Artikel i »Daily Mirror«. Den 11. Oktober gør han opmærksom paa, at det er livsvigtigt, at Europa faar Mad, men skriver saa iøvrigt: »Da vi sidste Aar sendte Mad til Europa, blev Millioner af Tons udlosset i Le Havre under ringe Opmærksomhed og modtaget af de fleste Franske som en Selvfølge. — Til Marseilles kom der en Skibsladning russisk Hvede. Byen erklærede Dagen for en Fridag. Skibet kom sejlene ind i Havnen med vajende Flag, og der var arrangeret en storslaaet Modtagelse med Musikkorps, Parader i Gaderne og Lovsange til Frankrigs store Velgører — Sovjetrusland.

Den russiske Ladning var som en Draabe i en Spand Vand. Den var tilstrækkelig til ca. en Uge, hvorimod amerikansk Korn holdt Frankrig oppe i flere Maaneder, og i Modstrid med den virksomme Propaganda blev den russiske Hvede ikke blot betalt af Frankrig, men den blev oven i Købet betalt med amerikanske Dollars — for Tiden noget nær en Raritet i Europa — og ikke med Francs.

Om den amerikanske Hvedeeksport blev der ikke talt, og nu er Kommunistlederne i Frankrig og Italien ved at forberede sig paa under stor Fanfare at modtage nogle faa Skibsladninger russisk Hvede, saa at de kan genoptage deres resultatrige Arbejde indenfor Faget: Lygtemænd.

Marshall-Planen og Indenrigspolitikken,

Uanset hvad de forskellige Lejre indenfor den nationaløkonomiske Viden-skab mener, regner Hr. Menigmand med en Depression, og hvis den blot ikke rammer ham personlig, vil han hilse den velkommen. En af de Faktorer, der modvirker en eventuel Depression, er en stor Eksport, og blandt andet derfor spiller Eksporten til Europa en stor Rolle i den indenrigspolitiske Diskussion.

Til Belysning af dette Forhold er »Daily Mirror«s Leder den 24. Sept. om Marshall-Planen ganske interessant. »Mirror« skriver: »De europæiske Lande har nu udarbejdet deres Marshall-Plan, den eneste Plan, som Euro-

pæerne kunde udtænke, var at gøre Udvej for at faa fat i flere af vore Penge, Varer, Raamaterialer og Resultater af vore Arbejdsydelser.

De indrømmer, at de ikke kan gøre noget selv. Det er Sludder!

De kan forøge Antallet af Arbejdstimer.

De kan genoprette den industrielle Effektivitet og Disciplin.

De kan danne en europæisk Toldunion og holde op med at hindre den frie Bevægelse af Varer, og hvad der er vigtigere, den frie Bevægelse af Mænd.

De kan give privat Foretagsomhed og Initiativ en Lejlighed til at gøre et førsteklasses Genopbygningsarbejde, saaledes som Europas Forretningsmand har gjort det efter alle Europas Krige i 6000 Aar.

Europa vil ikke blive stærkt ved at suge af Amerikas Rigdom, en Udsugning, der for Amerikas Vedkommende resulterer i Vareknaphed, Prisstigninger og Sænkning af Levestandarden«.

Derpaa følger en Oversigt over Amerikas Ydelser til Europa: Laane- og Lejeloven (40 Milliarder am. Dollars), UNRRA, Laanet til England og nu sandsynligvis Marshall-Planen. Som bekendt kræves der til denne mindst 16 Milliarder amerikanske Dollars.

»Mirror« slutter saaledes:

Efter alt hvad vi har gjort, kalder Vishinsky os Krigsophidsere, Tito skyder vore Flyvemaskiner ned, og Bevin ønsker en Uddeling af vort Guld i Fort Knox!

How long, O Lord, how much longer«.

Heldigvis er »Mirror«s Mening ikke et Udtryk for den almindelige Stemning i U. S. A. med Hensyn til Europa. »Mirror«s Mening er kun et lille Brudstykke af et Mønster.

Bladet støtter Republikanerne, og den nys citerede højstemte Udgydelse er til indvortes Brug, idet Bladet een af de følgende Dage angriber Regeringen og Eksporten til Europa. Angrebet begrundes med, at den Efterspørgsel, der hidrører fra Eksporten, er Skyld i de høje Fødevarepriser. Imidlertid er Forholdet det, at kun 8 pCt. af U. S. A.s Fødevareproduktion eksporteres. En Specifikation viser, at 30 pCt. af Kornproduktionen, men kun 2—3 pCt. af Kød og Mejeriproduktionen udføres, og det er Kød- og Mejeriprodukterne, der har været Genstand for Prisstigningerne.

Aarsagen til Prisstigningerne maa da nærmere søges ud fra den Kendsgerning, at Levestandarden i U. S. A. er steget under Krigen, og at Beskæftigelsesgraden og de deraf flydende Indkomster stadig er høj. — Naar Folk ser sig i Stand til at etablere en højere Levelfod, forøger de deres Efterspørgsel efter Kød og Mejeriprodukter, i hvert Fald naar Levelfoden i Forvejen er saa høj som den amerikanske.

Hertil kan føjes, at en anden Faktor, som holder Priserne paa et højt

Niveau, er Regeringens Landbrugspolitik. For Eksempel er der fastsat Minimumspris, der i Dag er langt over Verdensmarkedspriserne, er gældende til 31. December 1948.

I Danmark har der i Løbet af Foraaret og Sommeren været Eksempler paa at Oppositionspressen i sine Angreb paa Regeringen har fjernet sig langt fra Sandheden, saa Oppositionsbladet »Daily Mirror« er paa dette Punkt for saa vidt ikke værre end visse danske Blade; men det kan virke pudsigt, at den hver Dag oven over sine Ledere citerer Johs. Evangelium, 8, 32: »I skal kende Sandheden, og Sandheden skal gøre Jer fri.«!

Lidt om Kirkeforholdene.

Min Vært, der selv er romersk-katolsk, raadede mig til at gaa til en lutheransk Kirke. Der kunde jeg gøre nyttige Bekendtskaber.

Selvom der er nogen Forskel i Forkyndelsen, bliver Præster for Baptister, Lutheranere, Reformerte og Remonstranter uddannet paa samme Præsteseminarium.

For kort Tid siden, var der et Eksempel paa, at en Præst, der først havde været knyttet til een Kirke her i New York, blev knyttet til en anden Kirke med en anden Forkyndelse. Nu kommer hans gamle Menighed til ham i hans nye Kirke. I det hele taget er Kirkelivet her mere selskabelig præget end i Europa. I Kirkens Kælderetage (to Trin ned) samles Menighedens Ungdom nogle Gange om Ugen til frit Samvær eller Dans. Med andre Ord: I Kælderen forlover de sig, i Stuen kan de blive viet, og en Tilskuer til Brylluppet kan tage Elevatoren op til een af Balkonerne i Kirkerummet. I Kælderetagen er der i Regelen ogsaa Lokaler, hvortil man mod en Entré paa 70 Cents kan faa Adgang, og hvor man kan spille Kort og Bingo. I sidstnævnte Tilfælde har Kirken ansat en Bankør, og Overskuddet gaar til kirkelige Formaal. De store og rige Kirker — men det er faa — finder det dog ikke nødvendigt at drive denne Forretning.

En anden Foreteelse, som man ikke kan undgaa at bemærke, er den, at Kirken gør Brug af Reklamer paa Husgavle. En saadan Reklame findes f. Eks. paa Broadway nær 113. Gade. Den er projektorbelyst om Natten, og Teksten er: The Wages of Sin is Death but the Gift of God is Eternal Life through Jesus Christ, our Lord«, i Oversættelse: Syndens Sold er Døden, men Guds Gave er evigt Liv ved Jesus Kristus, vor Herre«.

Elevforeningens Sommerfest 19. Juli 1947

Af Parker

Vejret var truende. Det saa stærkt ud til at blive Regn, og det regnede ogsaa fint det meste af Formiddagen. Det stod paa, om Festen skulde være ude paa Bakken eller inde i Skolens Sale. Det første var jo saa langt at foretrække. Det var at vente, at der kom mange Folk — saa mange, at Skolens Sale ikke kunde rumme dem. Flagalléen var blevet hejst langs Byens Gader, og paa hver privat Flagstang gik Dannebrog til Tops. — Paa Festpladsen, Stadion i Forbindelse med Bakkeskraaningens op til Flagstangen, var Forberedelserne færdige. Der var rejst Tribune og Talerstol, og der var anbragt Bænke og Stole, for at den Del af Publikum, der ikke yndede at hvile i Græsset, kunde faa Siddeplads.

Festen skulde begynde Kl. 15, og da Klokken var 14, mente man med Sikkerhed at kunne stole paa, at Regnen vilde holde sig borte nogle Timer, og det slog ogsaa omtrent til, saa Festen blev holdt paa Bakken.

Folk begyndte at komme. En Rutebil bragte Regimentmusikken fra Randers, og snart kørte Bil efter Bil op foran Skolens Porte. Togene bragte Masser af Mennesker, og præcis Kl. 15 intonerede Regimentsmusikken. Festen var begyndt. Talerne var endnu ikke kommet; de var ventet med en vis Spænding; det var nemlig Statsminister Knud Kristensen og kgl. Skuespiller Poul Reumert, der i Dag skulde føre Ordet paa Ryomgaard Realskole. Det var blevet mig betroet at hente Statsministeren, og mens jeg stod paa Vejen og ventede paa den statsministerielle Bil — kom Poul Reumert. Han skulde først tale Kl. 17, og han var ikke rask, men trængte til at hvile sig. Heldigvis kom Ejner Lund Jensen i det samme, og jeg fik saa ham til at føre Poul Reumert op paa Kontoret, hvor han saa midlertidig kunde rekreere sig.

Saa kom Statsministeren, og han fejlede ikke noget. Vi gik op paa Festpladsen, og efter nogen Tids Forløb bød Formanden for Elevforeningen, Inspektør Vester-Petersen, Velkommen til den store Forsamling, der nu talte et Par Tusinde Mennesker. Forsamlingen sang under Musikledsagelse: Der er ingenting der maner, og under Sangens sidste Vers førtes Fanen ind, me-

S. Vester-Petersen — Formandens Velkomst — 3. Regiments Musikkorps

dens alle rejste sig. Fanebæreren — Realskolelærer Thorup-Petersen — hilste med Fanen og anbragte den i Fanefoden ved Talerstolen, og Forsamlingen tog Plads.

Statsministeren tog Ordet. Det var en god, lødige og tankevækkende Tale,

Statsminister Knud Kristensen taler

Statsministeren holdt. Han talte om det, vi er fælles om i det danske Folk. Det, vi er fælles om, er det, der gør os til et Folk. Vi er fælles om den

danske Jord, om Sproget, om Friheden til at tænke — tale og tro frit. Det er altsammen noget, vi har taget i Arv efter Fædrene.

Det kunde gaa saaledes, og det er ofte gaaet saaledes, at disse Goder blev opfattet som noget saa selvfølgeligt, at man glemte deres livsvigtige Værdi; de blev lige saa selvfølgelige for een, som Luften man indaander; det havde saa til Følge, at man undertiden glemte deres Værdi — glemte Fællesskabet og heftede sit Blik paa sit eget, og naar saa de Krav kom, der var nødvendige for Godernes Opretholdelse, og som forlangte Ofre, saa knurrede man og følte sig daarligt behandlet, saa vaagnede Kritikken, saa glemte man Fællesskabet for sit eget. Men det kunde jo saa ske, at de Goder som Fællesskabet havde bragt os, og som vi ansaa for saa selvfølgelige, en Dag forsvandt — blev taget fra os, og saa opdagede vi jo meget hurtigt deres Værdi — fordi vi havde mistet dem. Det var det, der skete, da Tyskerne den 9. April 1940 besatte Danmark; da var det forbi med Friheden, og det saa absolut, som tænkes kunde, for der var ikke een eneste Myndighed i Landet, som var fri, og der var ingen, der kunde sige sin Hjertens Mening, naar der var andre tilstede, uden at være bange for, at en eller anden Forræder »stak« ham.

I de sørgelige fem Aar lærte det danske Folk, hvad det vil sige, at være et frit Folk, fordi Friheden var det berøvet. Og Folket lærte, at Friheden var noget saa livsvigtigt, at det ikke kunde betales dyrt nok. Og Friheden blev betalt — med Blod. Og ligesaa med det andet Fællesgode — den danske Jord. Fædrene havde værnet Grænsen med Vaaben i Haand. Fædrene havde begaaet Fejl — Fejl, som vi ikke kan bebrejde dem, fordi vi i samme Situation sandsynligvis ogsaa vilde have begaaet dem, — men en Fejl begik Fædrene aldrig — den Fejl at ophøre med at kæmpe. Kampen om Danskheden mod Syd skal altid være standende. — Havde den i Fortiden glippet, saa havde der ikke i Dag været en dansk Nation, og glipper den i Fremtiden, saa vil det gaa Danmark ilde. Føres end ikke Kampen med Vaaben i Haand, saa kan den paa anden Maade føres og skal føres. Vi skal huske paa, at Fællesskabets Goder kan mistes. Vi har oplevet det. Det danske Folk skal derfor være klar over, at det Danmark har Brug for i Dag, det er fromme stærke Kvinder og Mænd med faste Hjerter. Tiden til Genrejsningsarbejdet er inde.

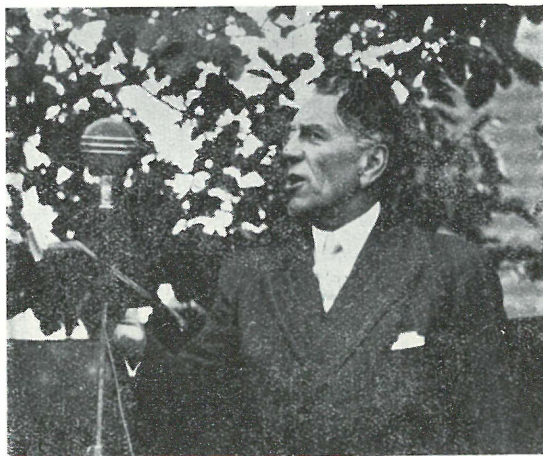
Danmark har ganske vist i materiel Henseende mistet meget. Man maa ikke lade sig skuffe af Pengerigeligheden; de mange Sedler er ikke Udtryk for Danmarks Rigdom. Danmarks Rigdom — materielle Rigdom — er Jorden, Husene, Fabrikkerne, Værktøjet o. l., og mange af disse Ting forringedes i den Grad under Besættelsen, at Tiden er inde til at restaurere dem. Det sker gennem Arbejde og Offervilje; disse Ting er nødvendige, og de er vor Slægts Bidrag til Bevaring af Fædrenes Arv.

Statsministerens Tale hilstes med stærkt Bifald.

Nu spillede Regimentmusikken en Afdeling Musiknumre, og da den sluttede, var det Poul Reumerts Tur. Da han kom op paa Festpladsen, var det begyndt at dryppe lidt.

— »Hvordan, tror De Vejret holder?«, spurgte han mig, »skal vi afkorte?«

— »Vejret holder«, sagde jeg, »det siger Statsministeren«, og jeg gjorde

Kgl. Skuespiiler Poul Reumert ta'er

en Haandbevægelse hen mod Statsministeren, saa Hr. Reumert blev ham var, og de to Herrer hilste meget hjerteligt paa hinanden. »Men er vi ikke forsinkede«, spurgte Hr. Reumert, »skal Folk ikke med Togene?«. »Togene venter«, sagde jeg. »Ak — det er herligt her paa Djursland — Togene venter«, sagde Hr. Reumert, og saa tog han fat. Han var en Oplevelse.

Han læste en Scene af Genboerne — den Scene, i hvilken Leutnant v. Buddinge fortæller om Slaget ved Sehested, og han gjorde det, som kun Poul Reumert kan gøre det — helt igennem glimrende — mesterligt. Han læste af og fortalte om Johan Hermann Wessel; han læste H. C. Andersens: »Hvad Fatter gør, er altid det rigtigste«, og han læste Johs. V. Jensens Pendant til denne Historie. Han læste, og Folk lyttede. Det kan ikke beskrives — det skal høres og ses, *men det var Poul Reumert, der læste.*

Da Poul Reumert var færdig, sluttede Formanden Mødet. Forsamlingen sang: »Der er et yndigt Land«, og Fanen blev ført ud.

Den officielle Del af Festen var nu forbi. Statsministeren tog til Hadsten, hvor han skulde tale, og Poul Reumert tog til Ørsted, hvor han skulde læse op, og Folk tog Hjem, men de gamle Elever — Elevforeningens Medlemmer — samledes med Skolens Lærere til Fællesspisning i Hotellets Sal.

Man begyndte med at synge: »De rejste en Skole«, og saa serveredes der. Formanden mindede i en kort Tale Fru Inga Vigh-Pedersen (Inga Mortensen af Aargang 1925) som var død og i Dag blev begravet, og der blev sendt Telegram til Tamlæge Henning Christensen (Aargang 1926). —

Henning Christensen havde udført et værdifuldt Arbejde, idet han havde ført de første Forhandlinger med Poul Reumert, og Henning kunde ikke komme med til Festen, fordi han laa paa Hospitalet.

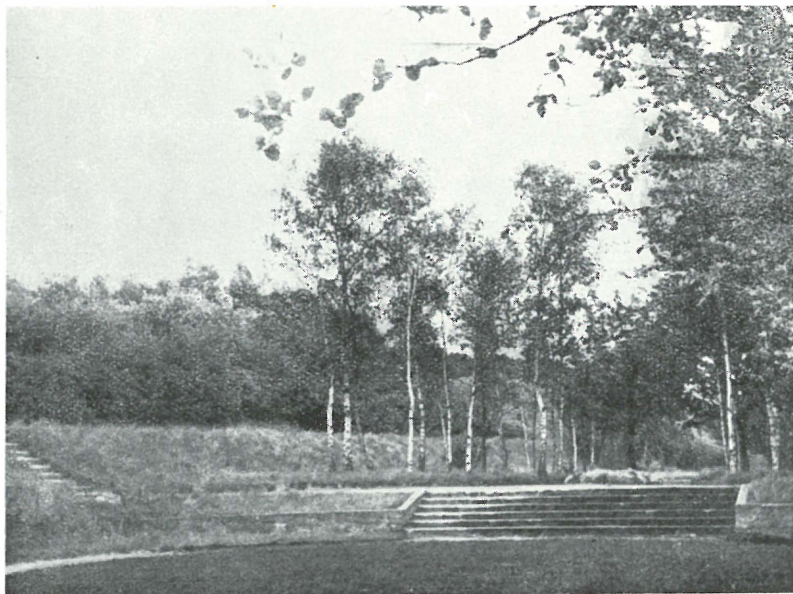
Forsamlingen set mod Bakken

Ved Isen talte Skolebestyreren. Han takkede Elevforeningen for Samarbejdet og understregede den Betydning, som Fester — Folkefester — af den Art har for Skolens kulturelle Arbejde. Han paapegede Kammeratskabets Betydning — ikke mindst for de unge Elever, der kommer til de store Byer. Han paapegede Elevforeningens store Betydning som Ramme om et Samfund, der yder hinanden gensidig Støtte. Skolebestyreren sluttede sin Tale med at udbringe et Leve for Ryomgaard Realskoles Elevforening; han adresserede dette Leve til Bestyrelsen og i Særdeleshed til den for Arbejdet aldrig hvilende Formand, Inspektør Vester-Petersen.

Man sang nu »Mestersangen«, og Formanden takkede for Skolebestyrelsens Tale, idet han fremhævede, at naar det var gaaet saa godt, saa havde Ove Larsen en væsentlig Del af Skylden. — Han havde trukket et stort Læs.

Saa talte Holger Frandsen. Han slog til Lyd for Fremskaffelsen af et Emblem og henstillede til Bestyrelsen at tage sig af Sagen. — Sluttelig udbragte han et Leve for Skolens Lærere. Endelig talte Ove Larsen i Tilknytning til de to andre Talere, og saa var Festen forbi. Formanden sluttede af, og før hver drog til sit, sang man de gamle Elevers Sang »Skal gammelt Venskab være glemmt«.

Det største Folkemøde i Ryomgaard Realskoles Historie havde fundet Sted. Den mest særprægede Elevforeningsfest var afsluttet — til Ære for Elevforeningen og til Gavn for Skolen.

Birkene ved Stadion

Inga Vigh Pedersen

født Mortensen

Af Erik Munch

Inga er død. Det var den 1. Oktober 1924 hun indmeldtes i Skolen, da hendes Far var bleven Postmester her i Byen. Inga gik ikke her i Skolen ret længe. Hun blev indmeldt i 9. Klasse og tog Eksamen allerede Aaret efter i 1925, men i den korte Tid, hun gik her, vandt hun vore Hjerter. Vi glemte hende aldrig, og hun glemte heller aldrig Skolen

Hun var en meget begavet Elev. Hun er den eneste, der her fra Skolen er gaaet ud med rent ug i Dansk Stil — indtil Dato.

Det fulgte af sig selv, at hun skulde læse videre, og det skete, indtil hun tog Skoleembedseksamen og blev mag. art. i Dansk.

Hun giftede sig med Peter Vigh, hendes Klassekammerat her fra Ryomgaard Realskole, og fulgte ham til hans Præstegaard i Notmark og senere andre Steder hen, hvor Livet nu førte dem. Peter Vigh og Inga tog jo ivrig Del i Modstandsbevægelsen, og den sidste Gang, jeg saa hende, var en Dag i de sidste Krigsaar, da hun og Peter pludselig indfandt sig her paa Skolen for at aflægge en kort Visit. De havde nemlig den Gang ikke noget blivende Sted, eftersom de begge var »gaaet under Jorden«, som det dengang hed. Senere — indtil sin Død — var Inga og Peter Vigh knyttede til det nationale Arbejde Syd for Grænsen.

Inga var et sjældent begavet Menneske, og hun var en betydelig Personlighed. Den Sag, hun tog sig af, var i gode Hænder, for hun var klog, og hun kunde arbejde. Det er altid meget sørgeligt, naar et saadant ungt begavet Menneske gaar bort. Døden vil altid være uforstaaelig for ethvert Menneske, og overfor den bliver alle stille; men naar den rammer Mennesker i den unge Alder — Mennesker, der er begavede som Inga og, som hun, synes at have saa meget at udrette, at være saa nødvendig, saa bliver Døden endnu mere uforstaaelig; men vi har jo ikke andet at gøre end at bøje Hovederne og erkende, at »et Menneskes Dage er som Græs, som et Blomster paa Marken, saa skal det blomstre. Naar Vejret farer over det, da er det ikke mere, og dets Sted kender det ikke mere«.

Atter staar der et Kors ved vor Vej, og denne Gang staar der Inga paa Korset, men Navnet skinner, og det vil lyse længe.

Da de vilde have Vejtromlen

Fra Tyskertiden af *Erik Munch*

Det var først paa Aaret 1945 — i Februar Maaned. Nede paa Skolen gik Tyskerne. Skildvagten gik sin Runde om Skolen med Geværet under Armen og Haandgranaten i Bæltet, og oppe paa Blæsenborg sad jeg. Der var ikke Skole hver Dag. Togene gik jo ikke. Jeg var Sogneraadsformand dengang, og det var ikke noget behageligt Job. Tyskerne havde faaet den Opfattelse, at Sogneraadsformanden skulde regere med det hele. Det havde jo ellers været saadan, at Sognefogderne tog sig af Indkvarteringsspørgsmaalet, men Tyskerne vilde ikke tale med Sognefogderne, og det var meget kedeligt, for saa fik Sogneraadsformanden hele Ulejligheden. Jeg havde henimod 200 Tyskere paa Skolen, og ved Siden af havde jeg 200 Børn; det var ikke let, men det gik. Der forekom ingen Gnidninger, og det har Børnene egentlig Æren for. De var nemlig i høj Grad i Besiddelse af »den kolde Skulder«, de talte ikke til Tyskerne — de lod dem gaa.

Naa — men jeg sad altsaa paa Blæsenborg, og det var i Middagstunden, og Telefonen ringede. Det var Formanden for Kommunens Vejudvalg. Han boede i Pindstrup, og han meddelte mig, at han lige havde haft Besøg af en civilklædt Tysker fra Organisation Todt. Tyskeren var ledsaget af en af de sølle Fyre, der i disse Dage sveg deres Fædreland — altsaa een af de falske Danskere. De vilde leje Kommunens Vejtromle. Den skulde anvendes paa Flyvepladsen i Tirstrup. Vejudvalgsformanden var selvfølgelig paa det rene med, at Tyskerne ikke skulde have Vejtromlen, men de pressede jo paa, og sluttelig havde Tyskeren forlangt at tale med »der Bürgermeister«, og Vejudvalgsformanden vilde derfor lade mig vide, at jeg snart kunde vente de Herrers Besøg. Det varede heller ikke længe, før de kom.

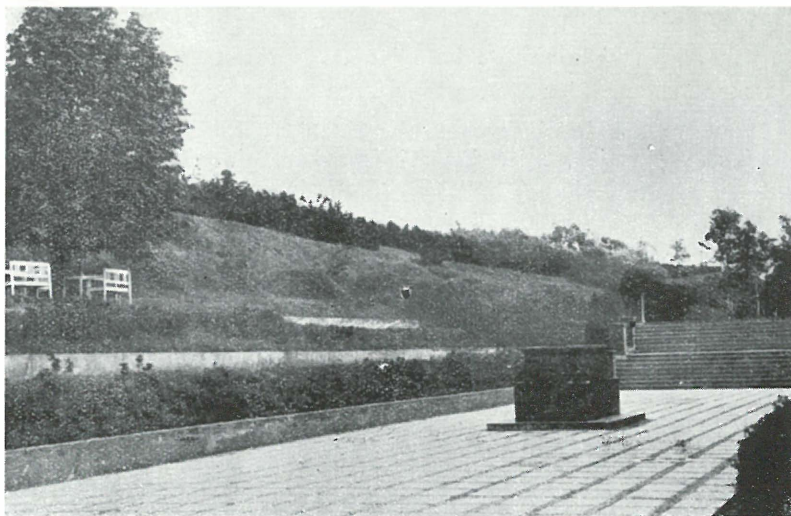
Tyskeren var en lang tynd Mand med markerede Ansigtstræk, og den falske Dansker var en lille bred Prop, hvis hele Væremaade og Holdning ledte Tanken hen paa en Søfyrbøder. Han — Landssvigeren — var med som Tolk, og det var i Begyndelsen ham, der førte Ordet. Han kom frem med Anmodningen om Vejtromlen; man vilde leje den, og man vilde give en god Leje, og Tromleføreren — der tilfældigvis var den samme som Vej-

udvalgsformanden — skulde følge med, og han skulde nok faa en god Løn. Man gik ud fra, at jeg kunde forstaa, at her var en knippel Lejlighed for Kommunen til let og smertefrit at tjene nogle Penge. Vejtromlen kunde vi jo ikke selv bruge alligevel, da vi jo ikke kunde faa den nødvendige Brændselsolie, og det var derfor nærmest en Tjeneste, Tyskerne gjorde os, naar de nu kom og vilde betale for at laane den. For yderligere at legimentere sig foreviste Landssvigeren mig en Skrivelse fra Organisation Todt. Jeg kunde selv se, sagde han, at der her forelaa en Ordre om, at Tromlen skulde udleveres, men de var altsaa alligevel saa gentile, at de vilde leje den. Han og Tyskeren ventede da ogsaa, at jeg øjeblikkelig udleverede Tromlen; jeg maatte jo da kunne se, at det var til Kommunens Fordel. Jeg tog Skrivelsen, som var affattet paa Tysk. Nu kan jeg ikke meget Tysk, men min Svigerinde, som i den Tid optraadte som Tolk for mig, fordi hun var det tyske Sprog mægtig, var nærværende, og hun oversatte Skrivelsen for mig, og det viste sig, at det aldeles ikke var nogen Ordre, men en høflig Henstilling til Kommunen om at udleje Vejtromlen. Det sagde jeg til Landssvigeren. »Det er jo ingen Ordre, det er jo en høflig Henstilling«. Ja — han vilde godt indrømme, at Skrivelsen maaske var for blid i Tonen, men Meningen var den samme, og han vilde lade mig vide, at de skulde have Tromlen, og hvis jeg ikke vilde udlevere den, saa gik de — han og Tyskeren — ned paa Skolen og fik Vagten med sig, og saa tog de Tromlen, og saa var der ingen Tale om Erstatning af nogen Art.

»Jeg gentager«, svarede jeg, »at her ikke foreligger nogen Ordre, men en Henstilling, og jeg meddeler Dem herved, at jeg ikke kan følge denne Henstilling. Kommunen vil hverken laane eller leje sin Vejtromle ud, saa her er ikke noget at gøre. Hvis Tyskerne vilde tage den med Magt, saa kunde jeg jo ikke forhindre det, men det var ogsaa den eneste Maade, de kunde faa den paa«. Min Tale smagte ham ikke. Jeg skulde passe lidt paa, sagde han. Jeg maatte være klar over, at man kom høfligt og forespurgte. Tyskerne var ikke Røvere eller Banditter, men de kunde jo ogsaa tabe Taalmodigheden. »Ja«, sagde jeg, »det har vi Danskere gjort for længe siden. Jeg skal nok vogte mig for at udtale mig om, hvorvidt Tyskerne er Røvere eller Banditter i Øjeblikket, men een Ting staar dog fast, og det er, at De truer mig med at ville tage Vejtromlen med Magt, den Vejtromle, som tilhører Kommunen, og som jeg som Sogneraadsformand ikke vil udlevere«. »Nu skal De passe lidt paa«, gentog han, hvorefter han henvendte nogle Ord til sin tyske overordnede — Ord, som tilsyneladende ikke bekom ham vel, eftersom han straks geraadede i stort Raseri og raabte op om, at nu vilde han ikke længere finde sig i det. Han var meget vred, og Landssvigeren saa bekymret paa mig og rystede paa Hovedet. Jeg skulde have det Indtryk, at nu var det ved at gaa rent galt. »Hvorfor vil De saa ikke leje den Tromle ud«, spurgte Landssvigeren direkte. »Det har jeg slet ikke

Lov til«, sagde jeg, »det er Kommunens og ikke min Ejendom. Jeg kan selvfølgelig forelægge Deres Anmodning for Sogneraadet i det næste Sogneraadsmøde, som finder Sted om ca. 14 Dage, men jeg kan forvisse Dem om, at Svaret ikke bliver anderledes. Men naar De ikke vil tro mig, kan vi jo spørge Amtet. Det er vor højeste Myndighed«. Jeg ringede Amtet op og var saa heldig at komme til at tale med den Fuldmægtig, der havde med Beslaglæggelsessagerne at gøre. Jeg fremstillede Sagen for ham, og jeg fortalte ham endvidere, at jeg havde sagt Nej, men at man truede mig med at ville tage Tromlen med Magt. »Sig til dem«, sagde Fuldmægtigen, »at hvis de gør det, saa skal jeg faa dem for en Krigsret Dagen efter«. »Det maa De hellere selv sige dem, Hr. Fuldmægtig«, sagde jeg, og saa vinkede jeg ad Tyskeren, som kom og tog Røret. Han — Tyskeren — var hoven nok til at begynde med, men det var morsomt at se, hvorledes han under Samtalen blev mere og mere tam, og tilsidst lagde han stille Røret efter en hel Masse Gange at have sagt »Jawohl« og »verstanden« o. l. Saa rystede han paa Hovedet til Landssvigeren og henvendte nogle Ord til min Svigerinde om, at han jo kun havde gjort sin Pligt, og at der var en køn Udsigt fra Blæsenborg, og saa tøflede de af, men idet de gik, vendte Landssvigeren sig om til mig og sagde: »Det bliver sgu en alvorlig Historie for Dem og ham Skriveren«, — det var Amtsfuldmægtigen, han omtalte paa denne lidet ærbødige Maade.

Men Tromlen fik de ikke, og de tog den heller ikke med Magt. Derimod tog de Vejtromlen i Auning, men den kom ikke længere end til Pindstrup, saa fik den en Patron, som sprængte Maskineriet. Den stod længe og var til Hinder for Færdselen, før den blev slæbt hjem.

Fra Skolegaarden, Drikkebrønden

Følgende Anmeldelse af Skolens nyudgivne Sange fandtes den 27. September i Randers Dagblad.

For nogen Tid siden bragte vi i Serien »Paa Tur i Oplandet« en Artikel om den usædvanlige Ryomgaard Realskole og omtalte herunder kort Ryom-Sangene, der er skrevet af Skolebestyrer Erik Munch, dennes Broder, afdøde Axel Munch, en af Skolens tidligere Lærere, I. S. Magnusson — og alle med Musik af førstnævnte. Nu er et Udvalg af de bedste udkommet, for første Gang med Noder, og man faar gennem dem et levende Indtryk af Skolens Aand og Liv.

Gennem den nye Samling kan Sangene først nu komme ud i videre Kredse, og det er en Glæde at stifte Bekendtskab med dem. Der findes smaa Perler af Poesi iblandt, og Erik Munch hører til dem, for hvem Poesi er Musik og maa genfortæles i Toner og Klange. Melodierne er til en vis Grad præget af om ikke Højskoletonen saa dog Skoletonen, men er langt fra ensartede og trivielle — de er udsprunget af et varmt, følsomt Sind og har ikke det konstrueredes graa, matte Farve. Frem for alt er de iørefaldne og sobre.

Realskolens Børn ejer en Skat i disse Sange.

-kilde.

Det omtalte Hefte indeholder 21 af Skolens Sange, de er udsat for Klaver af Seminarielærer Aage Hansen, Risskov, og kan købes hos Boghandler Vixø, Ryomgaard.

Red.

»Teatron«

Møllen

— og dog fløj alle mine Tanker

fra fremmed Strand til Hjemmets Kyst

Saa sad jeg da en Fredag Aften for første Gang paa min Køjesæk og stirrede ud i en tom Lejlighed i København. Jeg kunde ligesom Cæsar sige — Terningerne er kastet — jeg havde solgt hele mit Bohave, mine Musikinstrumenter samt — naturligvis — min sidste Kafferation. Jeg havde sagt min sidste gode Stilling op som ærværdig Bogholder i et særdeles godt Firma med venlige hjælpsomme Mennesker, en Stilling, som jeg først havde fundet hen til efter i ti Aar at have siddet paa en Kontorstol i Roskilde indhyldet i gyldne Løfter om Guld og grønne Skove, kun med det Resultat, at mine Ærmer blev slidt dobbelt blanke, efter at Tøjet havde været vendt en Gang.

Jeg kan ikke paastaa, at jeg sad roligt paa Køjesækken, men det var ogsaa en akavet Situation at sidde i, jeg skulde op til Eksamen den næste Dag for sidste Gang i et sidste Forsøg paa at erhverve mig 1. Kl. Certifikat

som Radiotelegrafist. Jeg havde efter mange Besværligheder taget 2. Kl. Certifikat efter først dog at have lidt den Tort, det er, at dumpe. hvilket jeg dog undskylder med, at jeg læste til dette samtidig med, at jeg var Bogholder om Dagen og fornøjede mig selv og Gæsterne paa københavnske Smaarestaurationer som Trompetist og Guitarist om Aftenen, hvor jeg ind imellem Numrene skiftevis regnede Opgaver og sad og drømte om fjerne Lande.

Nu skulde jeg altsaa slaa det sidste Slag den næste Dag, det var det værste Fag, jeg skulde op i, Dumpeprocenten 50—60, saa mine Kinder havde faaet den Glød, som vi alle kender fra de gode, gamle Dage paa Ryomgaard Realskole i Timerne, før det grønne Bord kaldte. Jeg havde aftalt med Rederiet J. Lauritzen, at i Fald jeg bestod, skulde jeg rejse den næste Dag om Morgen tidlig til New York og saaledes faa mangel en ung Mands eller Piges Drøm opfyldt.

Jeg havde sagt Farvel til Venner og Bekendte, og min gamle Bedstefar paa 80 Aar var taget til København fra Ryom for at tage Afsked med mig, saa da Lørdag Morgen oprandt, var det med yderst tunge Skridt, jeg styrede min Gang fra Dybbølgade, hvor jeg boede, op til Centralpostbygningen, hvor Eksamen skulde afholdes. Ti Minutter — 2 Gange 5 — skulde afgøre min Skæbne.

Jeg havde nøje overvejet ikke at drikke for meget Kaffe om Morgen, trukket Vejret dybt hele Vejen; det, det gjaldt om, var, at Hænderne ikke kom til at ryste, — thi saa var Spillet tabt. Vi skulde op i Morseprøve, 625 Bogstaver paa 5 Minutter, og det var næsten halvt i Søvn, at jeg hørte Signalet blive givet til Start. Vi var kun 6 ad Gangen, der morsede, men for mine Øre lød det, som Dommedag var sat ind.

Det mindskede lidt paa Støjen, da et Par Stykker med et ikke helt pænt Udtryk paa Læberne slap Nøglen og gav op, tørrende Sveden af Panden og trykkende Hænderne nervøst sammen, jeg kendte Fornemmelsen fra min første Tørn. Der var ikke Tid til at skele hverken til højre eller til venstre, for hvert et Tegn jeg skrev med Nøglen, hamrede det i min Bevisthed »Du maa tage dig sammen — ellers kommer du ikke til Sydamerika«. Uden at jeg vidste af det, var jeg kommet op paa 675 Bogstaver, da det befriende Stop naaede ind til min Bevisthed.

Resultatet — ja, det kunde jeg først faa 6 Timer senere ved at ringe til Eksamenskommissionen. Et befriende Ord »Bestaaet« løftede en Sten fra mit Hjerte. Af 12 bestod 5.

Paa Rederiets Kontor lød Svaret kort og godt: »Værsgodt, her er Deres Billet, vi regnede med at De bestod«, og Kl. 9,30 Søndag Morgen startede jeg med Nordekspressen mod Antwerpen.

Turen fra *Antwerpen til New York* foregik med M/S »Argentinean Ree-

fer« med jydsk Kaptajn, og paa Turen gjorde jeg alt for at lære spansk, da min Kahytskammerat har betroet mig, at med engelsk alene kommer man ikke langt i Sydamerika.

Tro endelig ikke, man ligefrem vælter over Frihedsgudinden i Indsejlingen til New York, det gør man ikke, det varede i hvert Fald to Dage, inden jeg fik hende at se, og nogen stor Modtagelse med røde Løbere, Orkester og Stars and stripes, var der heller ikke noget af. 2 Maaneder gik der i New York inden jeg fra Rederiet fik Besked om, hvor mit fremtidige Hjem befandt sig, og jeg naaede i den Tid at lære lidt om Amerikanerne og den danske Koloni i New York.

Skibet hedder »Cap Mathapan«, men bliver ved Overtagelsen døbt om til »Marna Dan«, og i Forhold til »Hans Broge«, som jeg før har sejlet med, er det et stort Kolos, som det ligger her uden Last. — Fra Bund til Top er det saa højt som et 5—6 Etagers Hus, der findes 8 Dæk over hinanden. Størrelsen er 5.165 Bruttoregistertons, og Skibet er bygget i 1944, det er saaledes et af de mest moderne Skibe, som sejler i Dag.

SKIBETS INDRETNING

Mit Kammer ligger paa Brodækket ved Siden af Radiostationen og Kaptajnens Kontor og Kammer, vi er de eneste to, der bor paa dette Dæk. Der er en dejlig bred fast Køje i Kammeret, Sofa, Bord, Vaskekumme i det ene Hjørne, varmt og koldt Vand, ligesom der er Aircondition, saaledes at der i varmt Klima indblæses kold Luft og omvendt. Lyssteder er der alle Vegne, en Dør fører ind til mit eget private Toilet, smaa nydelige Fliser paa Gulvet. Brusebad med et Forhæng og naturligvis varmt og koldt Vand alle Døgnet Timer.

Radiostationen er af sidste amerikanske Snit. Her er Langbølgesender, Kortbølgesender (til Danmark), Nødsender samt automatisk Alarmparagraf og Modtagere til Kortbølger og Langbølger og Nødmodtager. Alt opstillet i et stort Panel. Desuden er der en lille transportabel Sender til at tage

med ombord i en Redningsbaad om fornødent. Her er et Skrivebord, Skab, Billeder paa Væggene og Aircondition. Hvad kan man egentlig ønske mere. Paa Dækket underneden bor Skibets øvrige Officerer, 1.-2.-3. Styrmand samt 1.-2.-3.-4. Maskinmester. Her er Kaptajnens Salon og Passagersalon i Skibets Bagbordsside, og i Styrbordssiden er Officersmessen. Mellem disse to Messer gaar Officerspantry. Der serveres Morgenmad mellem Kl. 7,30 og 8,30, Middagsmad mellem 11,30 og 12,30 samt Aftensmad mellem 17,30 og 18,30.

Der imellem kan vi selv gaa ned i Officerspantry og tage en Kop Kaffe eller The efter Ønske, naar vi har Trang. Mandskabet har Messe 2 Gange nedenunder igen. Deres Forhold er omtrent de samme. Der serveres over Skibet nøjagtig det samme til alle uden Forskel. Kaffe, The eller Cacao, hvid og sort Brød, Marmelade og Bananmælk eller Orangejuice, Tomat- eller Grapejuice hver Morgen. Om Middagen 2 Retter Mad plus Dessert og Kaffe eller The. Om Aftenen en varm Ret, Brød med mange forskellige Slags Paalæg, Kaffe eller The og efter Forholdene igen en Frugt — enten en Banan, Appelsin eller et Æble. Man lever bestemt ikke bedre paa det fineste Hotel hjemme i Danmark. Her er en Afveksling i Kosten, som man skal lede længe efter. Der serveredes Suppe i hundrede forskellige Variationer — dejlige velsmagende Fisk af ukendte Navne — Hestekød, Oksekød, Lammekød, Hvalkød, Kalkun. Gaasesteg med Rødkaal, Ænder, Høns, Vindruer med Hvidvin, Advokat Pærer, Vandmelon, Ananas, Mandariner, Æble- eller Blaabærpie, — og saadan kan man blive ved i en Uendelighed. — Naturligvis lever man ikke lige flot i alle Skibe, det er et Spørgsmaal, der afhænger af Skibets Hovmester.

Her paa dette Skib har Hovmesteren nærmest Stillingen af Restauratør, idet Rederiet betaler ham en vis Sum pr. Dag for hver Mand, han har paa Kost, — men det Spørgsmaal gaar man jo ikke op i, naar man lever saa godt, som vi gør.

JOMFRUREJSEN

Der gaar endnu nogle Dage, hvor Skibet pudses op og gøres klar til sin Jomfrurejse under danske Hænder, men endelig oprinder Dagen, hvor vi efter Planen skal afgaa til Sydamerika.

Dag, det blev ikke den Dag, der først var planlagt. En kraftig Snestorm fristede ikke Kaptajnen til at stikke Snuden ud i den, og først efter et Par Dages Forløb, da den havde lagt sig lidt, var der Afgang.

Tro ikke, at denne Afgang var ensbetydende med, at Stormen havde lagt sig, — nej slet ikke, jeg førte en fortvivlet Kamp oppe i Radiostationen, der er placeret højt oppe, for at holde lidt igen overfor de voldsomme og mærkelige Bevægelser, et Skib kan foretage sig under haardt Vejr, og som for mig var aldeles ubehagelige. — Jeg havde efter 3 Maaneders tidligere

Sejlads, indhyllet mig i den sikre Tro, at jeg var uimodtagelig for Søsyge, men det kan nok være, at jeg havde været for sikker i min Tro. Det hjælper altid lidt, naar man faar noget at beskæftige sig med, som lægger stærk Beslag paa Opmærksomheden.

Vel var vi ikke kommet ud i en Orkan, men Vindstyrken var paa sit højeste oppe paa 11 efter en Skala, der gaar til 12, og det var i alt Fald for meget af det gode for et Par andre Skibe,

Pludselig opfanger jeg midt imellem kraftig Static et Skib, der udsender Ildsignal, der varsler Fare for Menneskelivs Sikkerhed. Skibet har tabt sin Skruer under Stormen og anmoder om Hjælp. Dets Position opgives, udsendt som Meddelelse til alle Skibe, og jeg farer da ind og vækker min Kaptajn med Positionen i Haanden, idet jeg allerede i Aanden saa vort Skib komme slæbende ind til Land med det andet paa Slæb, ihukommende den store Bjergningsløn, hvorefter jo ogsaa et Par Kroner vilde falde i min Turban. — Men ak, da Kaptajnen faar gnedet Sønnen af Øjnene og faar kigget lidt paa Positionen, bliver han hurtig klar over, at vi er lidt for langt fra ham, og paa hans Spørgsmaal maa jeg jo oplyse, at der er mange andre Skibe, som er nærmere end os.

Den næste Dag er det galt igen med et andet Skib. — Han beder om Hjælp, idet han har faaet slaaet en af sine Luger ind af Søerne, saaledes, at Vandet er trængt ned i et af Lastrummene og truer med at kæntré Skibet. Dog heller ikke denne Gang var vi tæt nok paa ham til at kunne hjælpe, men da Farvandene her nær USA er ret stærkt befærdede, er der andre Skibe, der kun er nogle faa Timers Sejlads fra ham.

Inden Stormen har lagt sig, har den sendt sine Fangarme ud for tredje Gang indenfor mit Hørefelt. Et Skib sender S. O. S., men jeg er paa hans Signalstyrke straks klar over, at han maa være meget langt borte fra os. Et Skib lige i hans Nærhed korresponderer med ham, og man drager et Lettelsessuk, da man opfanger følgende Sætning: »Nu kan vi se dine Raketter, vi kan være hos dig i Løbet af en Time«.

Det er en umaadelig stor Lettelse, da Søerne har lagt sig, og vi nu roligt og stille glider hen over Havet. Nu trækker man Vejret dybt igen, og giver sig Tid til at nyde Livet. Vejret er blevet noget varmere, efterhaanden som vi er kommet længere syd paa, og jeg nyder den pragtfulde Stjernehimmel fra Skibets øverste store Dæk en halv Times Tid hver Aften, lige efter at jeg har haft Forbindelse med Lyngby Radiostation i Danmark, forinden jeg gaar til Køjs.

VED CUBA

Vi er nu kommet ned mellem Øerne ved Cuba og gennem Panama-Kanalen. Inden vi har dem indenfor Synsvidde, kan jeg i min Radio høre,

hvorledes Radiofonistationerne breder sig hen over de Bølgelængder, Skibene arbejder paa, og jeg mærker, hvorledes de bliver kraftigere og kraftigere for hver Dag, vi kommer nærmere. Musikken virker saa underlig sært betagende ved det første Møde. Det lokker, og det drager, naar man hører disse inciterende Rumbarytmer, fordi der spilles næsten ikke andet. Musikken er en Bro for Tanken og man danner sig de mærkeligste Billeder af Syden, som vi er paa Vej til. Man drømmer om sælsomme Æventyr, — uden at man nogen Sinde har gjort sig klart, hvad et Æventyr egentlig bestaar af.

Omsider drøner Kyststationen paa Panama-Kanal ind i mit Øre, og vi faar Lods ombord. Stille og forsigtigt fører man Skibet ind i en stor Sluse, Porten bagefter Skibet lukkes. Vandet fra de højtliggende Gatumsøer lukkes ind i Slusen, og Skibet hæver sig nøjagtig som gamle Archimedes havde regnet det ud længe før man havde bygget Panama-Kanalen.

Operationen gentages et Par Gange mere i andre Sluser, indtil Skibet er hævet op i Plan med Søerne, og Farten gaar videre. Kanalen her er ret billig i Drift, idet man ikke har nødigt at bruge Pumpeværk, idet man bare kan nøjes med at aabne og lukke nogle Porte, hvorved Vandet af sig selv strømmer til fra de højere liggende Søer, der har deres Vandmængder fra utallige Tilløb oppe fra Bjergene.

Vi sejler saa efter Lodsens Ordre videre over mod den anden Side til de Sluseanlæg, som skal sænke os ned til Havets Overflade igen.

Retningen her er morsomt nok ikke, som man almindeligvis antager, fra Øst til Vest, men fra Nordvest til Sydøst. Der er tæt bevokset paa begge Sider af Kanalen, vildt og ufremkommeligt at se paa. Hist og her ude i Søerne staar der endnu et Par Træer, der endnu ikke er blevet ked af, at staa i Vand til Halsen bogstavelig talt; — de har for mange Dage siden slaaet Rødder paa et tørt og godt Sted, uden at kunne ane, at Menneskene nogle Aar senere kunne finde paa, at lede Vandet hen over det Sted, de havde valgt at staa paa. Mennesker, Fugle og Dyr maatte flytte deres Skilt, da man oversvømmede den lavere Del for at føre Kanalen igennem.

Menneskene flyttede deres Huse ud i Nærheden af Sluseanlæggene, hvor nogle Byer skød op, men Fugle og Dyr flyttede til det højeste Punkt, de kunde finde, efterhaanden som Vandet sneg sig ind paa dem. Et Sted ude i een af Søerne, der herved opstod, staar der et lille hvidmalet Skilt. »Maa ikke betrædes«, her har Fugle og Dyr, efter en omflakkende Tilværelse i Terrænet omsider faaet Lov til at slaa sig til Ro. Stedet er Toppen af et højt Punkt, som nu danner en lille Ø; og alle Arter af det tidligere Lands Fauna er nu repræsenteret her som en Slags Noahs Ark.

Ind imellem de spredte Palmetræer og tæt Krat ser man hist og her nogle forvredne, rustne Maskiner rage op. Det er Minderne fra det første Forsøg paa at grave en Kanal. Man maatte den Gang opgive; — man havde

ikke spurgt Misteltenen — Myggen eller Moskitoen, som den kaldes her-nede. —

Idag kan De rejse igennem Kanalzonen og ligefrem søge efter en Moskito, uden at De behøver at faa Held med Dem. Jeg saa ikke een paa min første Tur gennem Kanalen. — Amerikanerne skal nok holde dem i Aande, saa de ikke breder sig igen.

Historien melder om, at Amerikanerne, for at faa dem udrvddet, ligefrem købte dem ud, idet de lod bekendtgøre, at de betalte saa og saa meget for hver enkelt Moskito, som de Indfødte fangede. — De Indfødte lo i Star-ten af de tossede Amerikanere. Det kostede jo nogle Skillinger, og Neg-rene samlede som vilde. Men den der lo sidst var Amerikanerne, thi Me-toden virkede ved, henholdsvis at bruge Petroleum og handle sig til Moski-toerne, lykkedes det virkeligt at faa Bugt med dem, saa min Kaptajn var saa sikker i sin Sag, at han lovede mig en Dollars, hvis jeg kunde fange en, men han fik Lov at beholde sin Dollar, thi jeg fandt ikke en Moskito paa Turen igennem.

Omsider er vi da blevet sænket ned igen til Havets Overflade.

COLUMBIA

Vor første Havn er Buenaventura i Columbia, vi har en Last nye Ford Automobiler med til denne Havn. Man ser vemodigt paa alle disse funk-lende nye Biler, idet man jo nok kender et lille Land, der ikke har set saa flotte Biler de sidste fem Aar, bortset fra dem i Billedbladene. Men vi bliver desværre nødt til at sætte dem i Land her, hvor fristende det end er, at sejle dem til Danmark.

Skibets Telegrafist har dog intet at gøre med dette, saa han smutter ube-mærket i Land.

Vis mig den Mand af Kød og Blod, der kan holde sine Øjne i Ro, naar en slank, velbygget Negerpige, med en Holdning som en Prinsesse knejser forbi en, rullende vildt med Øjnene, da Overraskelsen naturligvis tildels er gensidig. Dog, de er ikke lige kønne allesammen, det er ligesom, man har velsignet dem med for meget Vægtfylde i en lidt mere moden Alder. Saa længe de endnu har en Alder mellem 2—25 Aar, kan de efter vore Skønhedsbegreber være smukke, men derefter tager Solen for meget paa dem og fremkalder en Virkning, som De kender fra et Æble, der har ligget lidt for længe i Kommodeskuffen derhjemme. Dog for ikke at være for haard ved det svage Køn, maa jeg paa det andet Køns Vegne des-værre bekende, at Mændene følger den samme Regel.

De fleste Mennesker her i Columbia er farvede. — De lever i elendige smaa Træhytter, der er saa skrøbelige, at vi ikke vilde tillade dem som Hønhuse, men her tjener de til begge Délé. Mænd, Kvinder, Børn, saa

mange, som Vorherre giver dem, Høns og enkelte Steder en Gris, vader rundt mellem hinanden i et malerisk Syn, naar man ser det paa et flot Fotografi med hver enkelt Ting for sig. De sanitære Forhold er de ringest mulige, men elektrisk Lys og Radio har de samt mange Steder en Singersymaskine. Deres Føde er overvejende Frugt, og det er en Fornøjelse at se, at her finder man sjældent en Neger der har daarlige Tænder, smukke, hvide og friske lyner de een imøde, naar de svulmende Læber blottes i et Smil, thi venlige og hjælpsomme er de alle, i Modsætning til vort første Indtryk af Amerikanerne.

Sprogets Vanskeligheder klares tit med et Smil og en venlig Gestus. — Naar man ser deres daarlige Boliger, maa man maaske ikke dømme dette for haardt, thi Sagen er jo den, at i et Klima som dette er det jo langt fra nødvendigt at bygge disse Kolosser til Stenhuse, som vi kender dem, og hvor man hver Vinter alligevel sidder og faar kolde Fødder og Næsedryp. —

Selvfølgelig findes der ogsaa et Par enkelte moderne Huse. Her bor Regeriets Agenter. Kirken, Banken, Havnekaptajnen samt Toldvæsenet har som Regel altid flotte Huse, men det er Undtagelserne. — Restaurationer er der her som alle Vegne en Masse af. Man drikker Rom og CocaCola, som Amerikanerne ved deres Reklamer har faaet Folk til at tro, er det eneste saliggørende.

Amerikanernes Spor mærkes tydeligt. Et Par moderne Forretninger flyder i Varer. Men De skal lede længe, før De finder noget, der smager af Amerikaner, til Gengæld er Kaffen, De faar, ægte columbiansk, thi Kaffe er en af Landets Rigdomskilder.

Hernede er der ingen, der har fundet paa at købe Moskito's, saa jeg fører en tapper Tropekamp, thi varmt er her inde i Bugten, og jeg er ikke det fjerneste ked af det, da vi kommer ud paa aabent Vand igen, saa jeg kan faa Tid til at »klø mig lidt i Nakken«, alt efter hvor de forskellige 30 Moskitostik er anbragt. Nu har man jo saa forud bevæbnet sig med en anselig Viden om, hvor varmt der er ved Ækvator, forberedt sig paa at tabe adskillige Pund, idet man fuldstændig har glemt det lille Ord: ved. Thi: paa Ækvator skal man hurtigt komme op om Natten og faa fat i Dundynen, hvis man ikke vil risikere at fryse som en lille Hund.

— Da vort Skib endelig naar tilbage til sin Udgangshavn, New York, ja, saa er Drømmen ikke dermed slut, men man higer igen efter andre fremmede Lande, som, naar man har dem lige under Fødderne, maaske ikke alle synes lige romantiske, men som man, — naar man engang skal drømme den sidste Drøm, — alligevel vil se tilbage paa med Vemod, og som til den Tid vil staa i et Fortryllesens Skær.

Willy Hald.

Skolens Dagbog

1947

- 7.-1. Skolen begyndte efter Juleferien paa sin 34 aarige Fødselsdag. Nytaarstale af Skolebestyreren. Der nedlagdes Blomster fra Skolen og Krans fra 9. Kl. ved Axel Munchs Mindesten.
- 16.-1. Direktøren for Tilsynet med Handelsskolerne, Herr Osvald Larsen, København, inspicerede Handelsskoleafdelingen. Direktøren udtalte i en Tale til Eleverne sin Tilfredshed med det han havde hørt og set.
- 7.-2. Skolen havde Besøg af en Journalist og Fotograf fra Randers Dagblad, for at interviewe Skolebestyreren og fotografer.
- 15.-2. Hvem ved hvad? Konkurrence mellem Hold fra 8. og 9. Kl. 9. Kl. vandt.
- 28.-2. Skolen lukket paa Grund af Snefog og Frost fra 1. til 3.-3.
- 7.-3. Skolen lukket paa Grund af Snefog og Frost 7. og 8.
Inspektør Dynesen var Cencor i Fysik ved den kommunale Skole i Risskov.
- 11.-3. Fru Munch Cencor i Geografi ved den kommunale Realskole i Ebeltøft.
- 12.-3. Der er siden Jul holdt følgende Foredrag med Film:
 - 1.-2. Insp. Dynesen.
 - 8.-2. P. Thorup Petersen: Athletik.
 - 22.-2. S. Vester-Petersen: Danske Padder og Skarven.
 - 9.-3. Fru Munch: De kanariske Øer.
- 14.-3. Skolen lukket paa Grund af Snefog.
- 23.-3. S. Vester-Petersen Cencor i Biologi i Aabyhøj.
- 27.-3. Aarsafslutning i Handelsskoleafdelingen. Principalerne besaa de fremlagte Elevarbejder og overværede Undervisningen, derefter fremvistes en Film om Papirfremstilling, hvortil Insp. Dynesen talte. Forstander Vester-Petersen talte derefter om Skolens Maal og Arbejdsmetode, hvorefter Sammenkomsten sluttede med Sangen »Skal gammelt Venskab være glemt«.
- 1.-4. Vidnesbyrdsuddeling. Skolebestyreren talte om Karakterer. Skolen overgik til købstadsordnede Lønningsforhold. I den Anledning udnævntes Herr Dynesen og Frk. Weiner til Overlærere og S. Vester-Petersen til Inspektør.
- 9.-4. Skolebestyreren talte om den 9. April og dens Helte og mindedes endvidere vor gamle syge Konge, der i Besættelsesaarene var vort faste og ranke Samlingsmærke.
- 16.-4. Stor Artikel i Randers Dagblad om Ryomgaard Realskole.
- 17.-4. Viceskoleinspektør Halkier, Aarhus, mødte som beskikket Cencor i Handelsskoleafdelingen i Produktionslære.
- 18.-4. Skolebestyreren talte om Stormen paa Dybbøl.

- 29.-4. Eksamen i Handelsskolen med beskikket Cencor i Handelslære Kommunalærer Petersen, Aarhus.
- 4.-5. Friheds- og Mindefest foranstaltet af Ryomgaard Haandværker- og Borgerforening. Talere: Skolebestyrer Munch og Professor Holt, Aarhus. Ryomgaard Sangkor medvirkede.
- 10.-5. 9. Kl. sidste Skoledag. 8. Kl. underholdt.
- 12.-5. Skriftlig Eksamen begynder.
- 19.-5. Skolen modtog som Gave fra Professor Dr. phil. Jens Holt, Aarhus, Professorens Doktordisputats samt to andre lærde Værker.
- 27.-5. Translocation i Handelsskolen. 7 Eksaminander. der alle bestod — 3 med mg + — 2 med mg og 2 med mg+.
- Der blev talt af Forstanderen, Vester-Petersen, og Skolebestyreren, samt af en af Demitenterne, Jørgen Alstrup, der overrakte Skolen en Gave.
- Der uddeltes 2 Flidspræmier fra Ryomgaard Haandværker- og Borgerforening og Boghandler Vixø.
- 19.-6. Præliminæreksamen sluttet med 6 Udmærkelser.
- 21.-6. Forældredag. Dagen forløb straalende efter Traditionerne. Translocationen foregik i Teatron, hvor Skolebestyreren talte om Barndomshjemmet og Barndomsskolen. Derefter sang Koret 1. Del af Kantaten. Eksamensbeviserne blev uddelt, hvorefter 2. Del af Kantaten fulgte.
- Bankbestyrer Nielsen, Rønde, og Enkefru Jensen, Nimtofte, bragte Skolen deres Tak, og mindedes Skolebestyrer Axel Munch. Festen sluttede med »Altid frejdig«.
- 4.-7. Et Hold Husmænd fra Vejleegnen besøgte Skolen.
- 12.-7. Husmænd fra Aarseggen besøgte Skolen.
- 16.-7. Husmandsforeningsformænd fra hele Landet besøgte Skolen.
- 17.-7. Rektor Christiansen, Aarhus, besøgte Skolen.
- 19.-7. Elevforeningens Sommerfest. Se Referatet andetsteds.
- 11.-8. Skolen begynder efter Sommerferien med sit hidtil højeste Elevtal — 360.
- Aabningshøjtideligheden foregik under de sædvanlige Former.
- Skolen havde nedlagt Blomster ved Skolebestyrer Axel Munchs Mindesten. 2 nye Lærere K. Basse Kristensen og Kirsten Gyldenløv, der begge er Skolens gamle Elever, begyndte deres Gerning paa Skolen.
- 14.-8. Handelsskolen begyndte med 43 Elever.
- 13.-9. Foredrag og Film om London ved Frk. Weiner.
- 20.-9. Elever fra R.R. deltager i Foldboldkamp, Spring og Løb mod Allingaabro Realskoleelever. Thorup Pedersen ledede Holdet som vandt.
- 22.-9. Ryomsange og Melodier udkom paa Boghandler Vixø's Forlag.
- 25.-9. Lærerkredsen holdt Instruktionskursus paa Skolen. Forfatteren Hans Poulsen, Støvring, holdt Instruktion i Dansk og Kommunalærer O. Albeck, Randers, i Fysik.
- 25.-9. Anmeldelse af Ryomsange i Aarhuus Stiftstidende.
- 26.-9. Fridag i Anledning af vor afdøde Majestæt Kong Chr. X Fødselsdag.
- 27.-9. Skolens Fodboldhold var i Trustrup og tabte 4-0.
- 27.-9. Anmeldelse af Ryomsange i Randers Dagblad.
- 4.-10. Skolebestyreren talte for Konfirmanderne.
- 8.-10. Skolens Stifter — Axel Munchs — 62 aarige Fødselsdag mindedes ved Tolvsangen.
- 10.-10. Anmeldelse af Ryomsange i Grenaa Folketidende.
- 11.-10. Destributionschef Yde fra »Aarhuus Stiftstidende«, med Operatør Nielsen viste Filmen »Hvorledes en Avis bliver til« samt Tegnefilm og Naturfilm.
- 18.-10. Underholdningsfilms og Skolens egne Films. Oktoberferie til den 27.-10.

NYE MEDLEMMER:

Stig Andersen, Ryomgaard.
Holger Andersen, Lærer, Flurstrasse 7, (24) Flensborg.
Helge Augustesen, Stenvad.
Kaj Bjerregaard, Auning.
Lauge Bundgaard, Aarhus.
Henning Dyrby, Ommestrup.
Inger Danielsen, Kolind.
Inger Feifer, Mørke.
Polly Schou Hansen, Gjerrild.
Aage Jacobsen, Kolind.
Niels Anker Jensen, Niels Andersensvej 39, Hellerup.
Poul Jensen, Birkerød Statsskole, Birkerød.
Poul Martin Jensen, Ryomgaard.
Vagner Jensen, Statsskolen, Birkerød.
H. Inselmann, Lærer, Ryomgaard Realskole.
Carl Jensen, Amtsinpektør, Raadhustorvet 1, Skive.
Martin Krogh, Mørke.
Jens Jørn Lorentzen, Haslev Gymnasium, Haslev.
Ella Nielsen, Kolind.
Kirsten Nielsen, Rønde.
Mayner Tetsche Nielsen, Trustrup.
Orla Krogh Petersen, Fjellerup.
Arne Rasmussen, Glæsborg.
Edith Rasmussen. Rønde.
Axel Sodemann, Veggerslev.
Jørgen Staunskjær, Statsskolen, Rungsted.
Henning Steffensen, Tranehuse.
Arne Sørensen, Kolind.
Ella Sørensen, Aarhus.
Else Sørensen, Dystrup.
Per Bülow Sørensen, Mørke.
Frithiof Ørtved, Redaktør, Frederikssundsvej 296, Brønshøj.
Medlemsantal 453.

LEGATER OG PRÆMIER

Frihedsfondens Lokalkomite i Ryomgaard havde i 1945 et stort Lotteri til Fordel for Frihedsfonden. Skolebestyrer Erik Munch skænkede ved den Lejlighed en Friplads til Skolen som Gevinst. Slagtermester Lysgaard, Nimtofte, vandt Fripladsen.

Til Minde om cand. mag. Svend Erik Sørensen, har dennes Forældre, Bankbestyrer S. Sørensen og Hustru, oprettet et Legat. Legatportionerne som uddeles heraf kan hvert Aar søges af en ung Mand eller Kvinde fra Allingaabro eller Auning til Uddannelse.

Disponent Hans Marius Brøgger, har modtaget en Legatportion af Otto Mønstedes Fond til Studieophold i U.S.A.

Læge Erik Knudsen har modtaget en Legatportion til Studier indenfor Lægevidenskaben.

PERSONALIA

Følgende har indgaaet Ægteskab:

Kreditforeningsass. Bent Andersen, Hornslet med Elisabeth

Sørensen, Termestrup.

Grethe Dammann med Adjunkt Fr. Andersen, Odense Statsskole.

Eli Stentoft med Elgaard, Trustrup.

Civilingeniør Peter Hviid, Aarhus.

Ellen Krogh med Lærer Jakobsen, Sydslesvig.

Anne Marie Legarth, med Sven-Jørn Nielsen, Søholt.

Børge Petersen, Aarhus H. med Inger Bach, Ebdrup.

Ester Tornled med Jørgen Pallesen, København.

Else Skaarup med Mejerist Nielsen, Kolind.

Grethe Liehmann med Sekretær Bruno Wilfert, København.

Inger Marie Bødker med Købmand Thomas Petersen, Vithen.

Lærer Leif Birkelund.

Elevforeningens Æresmedlem, Herr Viceskoleinspektør Holden Dall,

Aarhus, fyldte i Oktober Maaned 60 Aar, Bestyrelsen bragte

Holden Dall Foreningens bedste Lykønskninger paa Dagen.

LEGATER OG PRÆMIER:

Elevforeningen har i det forløbne Aar uddelt følgende Legater og Præmier:

Skolebestyrer Axel Munchs Mindelegat: Kirsten Nielsen.

PENGEPRÆMIER og BØGER:

Niels Anker Jensen

Stig Andersen

Paul Jensen

Vagner Jensen

Else Sørensen

Martin Krogh

Jørgen Staunskjær

Skolebestyrer Axel Munchs Friplads og Boghandler Vixø's Boglegat: Ester Degn.

Endvidere to Bogpræmier i 7. og 8. Kl.

— Elevforeningen bringer Skolen og de øvrige Givere sin bedste Tak for Gaverne.

Julefesten 3. Juledag Kl. 15,30

Lørdag den 27. December

PROGRAM:

Kl. 15,45: Generalforsamling paa Skolen

Dagsorden:

1. Beretning
2. Regnskab
3. Valg
4. Festerne
5. Aarsskriftet
6. Eventuelt

Kl. 17,00: Udstilling i Sanglokalet af Arkivmaterialer fra Skolens
og Elevforeningens Historie
Bestyrelsesmøde

Kl. 18,00: Fællesspisning paa Hotellet
Menu: Steg og Dessert

Kl. 19,30: Fælles Kaffebord
Filmen fra en Forældredag og fra Sommerfesten 1947
vises. — Dans

Kl. 21,45: Afslutning

Bestyrelsen

Middag og fælles Kaffebord Kr. 6,00. — Betjening ikke medregnet.

N. B. Tilmeldelser til Fællesspisningen paa Hotellet skal finde Sted inden den
20. December til Formanden S. Vester-Petersen, Tlf. 47.
Festen finder Sted 3. Juledag.

REGNSKAB FOR 1947 RYOMGAARD REALSKOLES ELEVFORENING

INDTÆGT		UDGIFT	
Overført Forskud fra forrige Aar	258,67	Aarsskriftet 1946	710,00
Indgaaet Kontingent + Porto	782,65	Uddelt Axel Munchs Mindelegat	50,00
Skolebestyrer Axel Munchs Legat	50,00	Uddelt i Præmier til 9 Kl.	100,00
Gaver	200,00	Kransenedlægning	18,00
Billetsalg ved Sommerfesten	1919,66	Julefesten:	
Salg af Programmer	50,34	Underholdning	50,60
Renter:		Dekoration	16,10 66,70
Bankkonto	0,61	Sommerfesten:	
Girokonto	2,09 2,70	Kgl. Skuespiller Poul Reumert	1100,00
Indgaaede Kontingenter for 1948	575,90	Musikdir. Aage Beyer, Randers	300,00
		Transport af Orkestret	117,00
		Honorar til Kontrollør m.m.	120,00
		Grænseforeninger for Statsministeren	100,00
		Annoncer	167,10
		Anden Reklame og Højtaler	196,00
		Optagelse af Film	58,00
		»Koda«, Musikafgift	5,00
		Programmer, Plakater m.m.	212,50
		Abel, Blomster til Salen	25,00 2400,60
		Konvolutter og andre Tryksager	100,25
		Porto	6,85
		Repræsentation, Telegrammer m.m.	44,02
		Overskud	127,82
			<u>3.839,92</u>
	<u>3.839,92</u>		

Revideret og godkendt.
 Linaa, 19. November 1947.
Jens Jacobsen.

Randers, 27. November 1947.
K. Vester-Petersen.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Skolebestyrer Erik Munch: Kong Christian den store.....	3
Skolebestyrer Erik Munch: Det hænder hvert Aar	4
Disponent Hans Marius Brøgger: New York mellem Sommer og Vinter 1947	7
Parker: Elevforeningens Sommerfest 19. Juli 1947	11
Inga Vigh Pedersen	17
Skolebestyrer Erik Munch: Da de vilde have Vejtrømlen	18
Skolens nyudgivne Sange. Anmeldelse	21
Radiotelegrafist Willy Hald: — og dog fløj alle mine Tanker	22
Af Skolens Dagbog	30
Forskellige Meddelelser	32
Regnskabet	35

